

Pokoj Vám zanechávám

1. čtení: Jeremia 29:11 Neboť to, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám, je výrok Hospodinův, jsou to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu: chci vám dát naději do budoucnosti. Budete mě volat a chodit ke mně, modlit se ke mně a já vás vyslyším. Budete mě hledat a naleznete mě, když se mne budete dotazovat celým svým srdcem.

Kázání: Janovo evangelium 14,27 Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se srdce vaše nechvěje a neděsí!

Bratři a sestry

za 14 dnů budeme slavit Vánoce. Pro spoustu křesťanů a možná pro většinu lidí nejkouzelnější dny. Nevím, co vlastně slaví nekřesťané, ale my budeme oslavovat narození Pána Ježíše Krista. To, že Bůh sám sestoupil z nebeských výšin a stal se člověkem, jedním z nás. Aby byl s námi, zde na zemi. To zní krásně. Jenže ten Ježíš už tu není.

Jsme tady my, lidé. Věřící i nevěřící. Ale jenom lidé. A někdo může věřit, že tu kolem nás poletují miliony andělů nebo jiných astrálních bytostí a my s nimi můžeme navázat kontakt. Omlouvám se, ale já ještě z žádnou takovou bytostí kontakt nenavázal. Prostě chodím po světě, který, jak věřím, stvořil Bůh pro lidi. Aby tu po světě chodili lidé. A ano, věřím, že tu chodil i Ježíš Kristus. Jenže to bylo před dvěma tisíci lety. A někteří z nás se tu už ty dva tisíce let snaží být mu věrni a následovat ho. Ale ten Ježíš z masa a kostí, ten tu už není.

A je důležité si tohle uvědomovat a mít to na paměti, když čteme evangelium. Protože každé z těch čtyř evangelií o Ježíši Kristu bylo také napsáno až v době, kdy už Ježíš po světě nechodil. Matouš, Marek, Lukáš i Jan, autoři evangelií, psali ty svoje spisy a nebyl žádný Ježíš, na kterého by mohli ukázat prstem a říci: to je on. Nebo: No Ježíš, ten bydlí támhle. Můžete k němu zajít na návštěvu a promluvit s ním. Můžete se přesvědčit. Ne. A psali to pro lidi, kteří ježíše nikdy neviděli. Vlastně v době, kdy už to byli jen vzpomínky. Ale opravdu jen vzpomínky? Myslím, že ne. A ani dnes to nejsou jen vzpomínky na bájnou dobu, kdy ještě po světě chodili bohové.

Před svým odchodem Ježíš učedníkům, ano, i nám, pokud chceme být jeho učedníky a následovat ho, řekl: Pokoj Vám zanechávám, svůj pokoj Vám dávám; ne jako dává svět, já Vám dávám. Ano, mimo jiné nám tu po Ježíši zůstal jeho pokoj.

A teď by možná šlo říci, že my, křesťané, právě díky tomuto pokoji jsme jiní než ostatní. I o Vánocích jsme jiní. A že zatímco ostatní ani neví, co vlastně mají slavit, my to víme. A že zatímco ostatní jenom shání dárky a nakupují a zaměstnávají se vším tím pozemským, trápí se shonem a zaplácávají se konzumem, že my ne. Že přece máme ten Boží pokoj a jsme svobodní od toho všeho přízemního. Že nás nerozhodí ta vánoční hysterie a víc se zaobíráme tím duchovním. Že jsme v pokoji.

Asi by to šlo říci, ale bylo by to laciné. Vlastně by to byla lež. Nevím, jak vy, ale já teda nemám před Vánoci pokoj. A nejde o práci faráře. Vždyť já taky sháním dárky, stojím ve frontách a jsem nervózní a nestíhám. Sice doma neuklízíme a nemejeme okna, ale taky se snažíme mít to na Vánoce pěkné a připravené. Prožívám v podstatě úplně stejné starosti jako ostatní lidé. Tak jaký pokoj? A nejde jen o Vánoce. Vždyť my křesťané prožíváme úplně ty samé bolesti a starosti jako všichni lidé. I křesťan se v sedmnácti trápí kvůli holkám, v pětadvaceti hledá práci a stará se o rodinu, ve čtyřiceti se bojí o svoje dospívající děti a v důchodu taky nemá čas. Tak jaký pokoj? O jakém pokoji to tady Ježíš mluví?

No právě. Co to je ten Ježíšův pokoj? Život v klidu? Když mě nikdo neotravuje, když po mě nikdo nic nechce, když mě ostatní nechají na pokoji? Když nemusím nic těžkého dělat, prostě když mám ode všech a ode všeho pokoj? No, tak to opravdu ne. Takový pokoj nám Ježíš nabídnout nemůže. Hlavně proto, že sám nic takového nezažil. Ježíš tady po světě nechodil jako stále vyrovnaný a klidný, s hlavou v oblacích a pusou plnou Božích pravd. Když se podíváte na jeho život. To nebyl tenhle druh pokoje. To nebyl život v klidu. Od narození ve chlévě pro dobytek, přes všechny ty

útěky, kdy mu šlo o život a všechno to toulání se a bytí na blízku všelijak pošramocených a potlučených lidí, za což mu ti slušní, usedlí nadávali až po jeho smrt v mladém věku, kdy byl popraven jako politický buřič a zločinec, to opravdu nebyl pokojný, klidný život. Ježíš nezažil to pokojné stáří, kdy by seděl v tom houpacím křesle a pokuřoval dýmku. Ježíš sám nezažil moc klidu a pokojného života. **Boží pokoj neznamená klid.**

Tak co teda? Co nám to tu zanechal? V čem je ten náš Boží pokoj, který svět nezná, ale my ano?

Je to pokoj s Bohem. Je to narovnaný vztah se samotným stvořitelem.

Já vím. Ono to zní tak nadneseně a nebesky a vlastně dost vzdáleně. Taky dost nezajímavě pro člověka, který s Bohem nic nemá a ani nechce mít. Pro člověka, který neřeší, jak obstojí před Bohem. No, my to řešíme. A po pravdě, není to nic nadneseného ani nebesky vzdáleného. Mít pokoj s Bohem, to totiž v tomto životě znamená mnoho. Možná úplně všechno. Ve Starém Zákoně se tomu říká Šalom. A je to vlastně smyslem lidského života tady na zemi. J eto to, k čemu nás Hospodin stvořil. Ano, je to pokoj s Bohem. Ale takový pokoj, který člověka vede ke smíření se sebou samým, s druhými lidmi, se stvořením, ano, i s přírodou. Takový pokoj, který člověka vede k zájmu o druhého člověka i o celé stvoření.

A tenhle pokoj dává Ježíš těm, kteří jej chtějí následovat. Nikdo jiný, ani celý svět ti tenhle pokoj nenabídne. Protože ho nemá. Ani Ježíš ho nedává každému. Nabízí ho těm, kteří chtějí žít v souladu s Boží vůlí. Těm, kteří uznají, že sami nejsou a ani nechcous být bohy.

Ježíš tu není. Jsme tu my. A naším, možná největším, úkolem je být a zůstat mu věrní. On sám to řekl slovy: Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje. Toto je asi ten nejpravdivější způsob vztahu s Bohem tady na světě. Takhle můžeme prožívat náš vztah věrnosti k Bohu. Že prostě úplně obyčejně dodržujeme jeho přikázání. A to přikázání je vlastně jenom jedno. Je to Láska. Ano, k Bohu. Ta se ale projevuje pouze láskou k člověku. Ta láska, ve které člověk nemá moc klidu. Ta láska, ve které se člověk i trápí a bojí o toho druhého, ta láska, která znamená pro toho druhého dost dělat, někdy se pro něj obětovat, plakat s ním a trápit se s ním, když se on trápí. Být druhému nablízku a soucítit s ním.

Pokud v téhle lásce žiješ, nebo se o to alespoň snažíš, pak věz, že žiješ v pokoji s Bohem. Pak je ti Bůh nablízku a ty jsi nablízku jemu. Pak se nemáš čeho bát.

A pak klidně můžeš prožívat úplně ty samé starosti, jako všichni lidé. Shánět před Vánoce dárky, stát ve frontách a na úradech, nevědět, jak vyjdeš s penězi a vybírat v lídlu to nejlevnější máslo v akci, protože na jiné prostě není. Už je to ale jiné. Už nejsi otrokem toho pouze pozemského hnaní se a strachování o zajištění toho svého života v horizontu těch několika let, které ti tady na světě stvořitel daroval. Až potom je to skutečná svoboda, která není spoutaná ani smrtí. Tvůj život je totiž v Bohu. V tom Bohu, se kterým máš narovnaný vztah a nemusíš se bát, jak před ním obstojíš.

Na závěr úplně jednoduše. Co to je ten Boží pokoj? To je život s vědomím, že já, můj život a vše oč se snažím je v rukou toho, který je nade mnou. Který mě nekonečně přesahuje a myslí to se mnou dobře.

Pane ježíši Kriste, věříme, že nám jsi na blízku a chceme tvoji blízkost zakoušet. Dodávej nám sílu a odvahu zakoušet ji tím způsobem, kterým jsi zakoušel blízkost Bohu i ty. Dávej nám svůj Pokoj.

Amen